

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

[Ένα πολύκροτο άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζών Μακ Κέν-νεντυ για τις τελευταίες αναλαμπές του «άστερος» της Γκρέτας Γκάρμπο.]

Ο ξαφνικός θάνατος του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, του μεγάλου δημιουργού των «αστέρων» του Χόλλυγουντ, έπεταχυνε μοιραίως το τέλος μιας σιωπηλής κι' άπόκρυφης τραγωδίας. Η Γκρέτα Γκάρμπο, ή «μαρτυς της όθνης», είχε βρή στο πρόσωπο του Τάλμπεργκ έναν ιδανικό φίλο, έναν άνθρωπο που μπορούσε να καταλάβει τη μυστηριώδη ψυχή της και την αγίατρευτη μελαγχολία της. Ο άνθρωπος αυτός σήμερα δεν υπάρχει... Η Γκρέτα Γκάρμπο λοιπόν αποξενώθηκε τελείως, άκόμη μία φορά, από τον κόσμο, διέκοψε το «γύρισμα» της τελευταίας ταινίας της «Η κυρία με τās καμελίας», δήλωσε ότι δεν θά ξαναπαίξει στον κινηματογράφο κι' άφωσιώθηκε στη λατρεία των προσφιλών νεκρών της. Έτσι άρχισε το λυκόφως της, ή δύσις του μεγάλου άστερος της...

«Η Γκρέτα Γκάρμπο αγαπάει περισσότερο τους νεκρούς από τους ζωντανούς!...» λένε στην φιλομύπολι. Κι' αυτό είναι αλήθεια. Από χρόνια τώρα, ή Γκρέτα Γκάρμπο ζή με την συντροφία των νεκρών, δυο αγαπημένων της νεκρών, στους οποίους προσετέθη έσχάτως και ο Ίρβινγκ Τάλμπεργκ. Μά πως ζή μ' αυτούς τους νεκρούς; Μια τέτοια έρευνα μου φαινόταν σαν κάτι το ακατόρθωτο, σαν μιά δεύτερη δημιουργία του κόσμου. Ωστόσο δεν άπογοητεύθηκα. Ο Τζών Τζιλμπερτ, ο τόσο πασίγνωστος για τις άτυχίες του γόης της όθνης, όταν ζούσε, μου είχε δείξει μια έποχή μια έξαιρετική συμπάθεια για μερικά άρθρα που είχα γράψει στις έφημερίδες για την τέχνη του. Για να μου κάνει λοιπόν ένα δώρο, συλλογίσθηκε να μου προσφέρει ένα πολύτιμο στ' αλήθεια λεύκωμά του, γεμάτο παιδικές και νεανικές φωτογραφίες του, που ήσαν πραγματικός θησαυρός για ένα δημοσιογραφο. Καθώς λοιπόν συλλογίζομουν με ποιο τρόπο θά κατώρθωνα να παραβιάσω το άδυτο της Γκρέτας Γκάρμπο, μου ήρθε στο νου το λεύκωμα του Τζών Τζιλμπερτ και δίχως να σκεφθώ τίποτε άλλο το πήρα και πήγα να το προσφέρω στην «Σφίγγα του Χόλλυγουντ».

Η Γκρέτα Γκάρμπο με δέχθηκε μόνο και μόνο για να δώ το λεύκωμα με τις φωτογραφίες. Κι' όταν έζακριθώσε την αυθεντικότητά του, μ' ευχαρίστησε μ' ένα πονεμένο χαμόγελο και μου έξηγησε ότι άξιζε να στολίση κι' αυτό τον «τάφο» του Τζών Τζιλμπερτ. Μά ποιόν «τάφο»; Τυχαία, δίχως να το φαντάζωμαι καν, είχα μάθει ένα από τα τρομερά και άνεξιχνίαστα μυστικά του μεγάλου «άστερος»!...

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει στο θάθος της βίλλας της δυο μαυσωλεία και τώρα άποτελείώνει κι' ένα τρίτο. Τα μαυσωλεία αυτά είναι τρία μεγάλα δωμάτια που άνήκουν το καθένα και σε μια προσφιλή σκιά της. Το ένα είναι του Μάουριτς Στίλερ, του μεγάλου σκηνοθέτου που την άνεδειξε και πέθανε από την αγάπη της, το δεύτερο άνήκει στον Τζών Τζιλμπερτ, στον «πάρτεναίρ» της που ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της και που πέθανε από την άπογοήτευσί και το τρίτο είναι το μαυσωλείο του μεγάλου φίλου της, του άποθανόντος Ίρβινγκ Τάλμπεργκ. Τρία μαυσωλεία, δηλαδή τρεις νεκρικοί θάλαμοι — μουσεΐα...

Το μαυσωλείο του Μάουριτς Στίλερ είναι ένα μαύρο δωμάτιο. Οι τοίχοι του και το ταβάνι του είναι ντυμένοι με κρέπια. Επίσης και το πάτωμά του είναι θαμμένο μ' ένα θαμπό μαύρο χρώμα. Στο θάθος του και σε φυσικό μέγεθος, θρίσκεται μια φωτογραφία του νεκρού. Δεξιά και άριστερά της καίνε διαρκώς δυο μεγάλες άσπρες λαμπάδες. Στους τοίχους τριγύρω θέλει κανείς ένα σωρό φωτογρα-

φίες της Σουηδίας, έδω το πατρικό σπίτι του Στίλερ, εκεί το στούντιο της κινηματογραφικής εταιρίας του ή διάφορα τοπία όπου είχε «γυρίσει» τās έξωτερικά των πρώτων του φίλμ με την Γκρέτα Γκάρμπο. Επίσης, μέσα σ' αυτό το μαύρο δωμάτιο, υπάρχουν δεξιά και άριστερά δυο μεγάλες βιτρίνες γεμάτες από «σουβενίρ» του περιφήμου και αγαπημένου της Σουηδού σκηνοθέτου. Η Γκρέτα Γκάρμπο, με μια νοσηρή έπιμονή, κατώρθωσε να περισυλλέξη ένα σωρό χαρακτηριστικά πράγματα που άνήκαν στον Στίλερ: την προσφιλή του πίπα μαζί με την καπνοσακούλα του, μια παλιά ναυτική και παράξενη καπνοσακούλα των Βίκινγκς, το στυλό του, που μ' αυτό έγραψε το πρώτο σενάριο για την Γκρέτα Γκάρμπο, το «Ημερολόγιό» του, όπου έγραφε κάθε θράδυ τις σκέψεις του και τις έντυπώσεις του της ημέρας, τ' αγαπημένα του βιβλία, γεμάτα ιδιόχειρες σημειώσεις στα λευκά περιθώρια, το παράσημό του που είχε πάρει από τον Βασιλέα της Σουηδίας κι' ένα σωρό άλλα «ένθύμια», από τās πιο παράξενα και τās πιο συγκινητικά. Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν άφησε να χαθί ή να καταστραφή τίποτε απ' ό,τι άνήκε στάν Μάουριτς Στίλερ. Στο μαυσωλείο του έχει άκόμη και το κινηματογραφικό του μηχάνημα, με το οποίο «γύριζε» τις ταινίες της. Ο «τάφος» λοιπόν του Σουηδού σκηνοθέτου είναι άπλός και άυστηρός, με μια καταθλιπτική άτμόσφαιρα.

Αντιθέτως, περισσότερο με άλλόκοτο μουσεΐο μοιάζει ο νεκρικός θάλαμος του Τζών Τζιλμπερτ. Εκτός από τη μεγάλη φωτογραφία του νεκρού, που φωτίζεται διαρκώς από τις δυο λαμπάδες, υπάρχουν κι' έξη κέρινα όμοιώματα του αλησμονήτου «άστερος», ντυμένα διαφορετικά. Στο πρώτο, είναι ή στρατιωτική στολή που φορούσε ο Τζών Τζιλμπερτ όταν έπαιξε μαζί της την «Άννα Καρενίν», στο βωθό κινηματογράφο. Στο έκτο είναι το τελευταίο φράκο του γόητος. Άνάμεσα σ' αυτά είναι διαφορά άλλα χαρακτηριστικά κοστούμια του Τζών Τζιλμπερτ, μεταξύ των οποίων ένα κομψότατο κοστούμι ίππασίας, που φορούσε όταν έβγαίνει μαζί της περιπατο στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Στις βιτρίνες πάλι, υπάρχουν αναρίθμητα «σουβενίρ» του γόητος κι' από αυτά, τās πολυτιμότερα είναι ή έρωτικές έπιστολές του. Άνάμεσα σ' αυτά λοιπόν τοποθέτησε και το λεύκωμα με τις φωτογραφίες, που της χάρισα, ή Γκρέτα Γκάρμπο. Όσο για το μαυσωλείο του Ίρβινγκ Τάλμπεργκ, χάρις στην Νόρμα Σήρερ, έχει σχεδόν τελειώσει. Κι' έτσι, ή

«Σφίγγα του Χόλλυγουντ» θά συμπληρώσει τους νεκρικούς θαλάμους της μ' έναν τρίτο, άφιερωμένον όχι πειά στον έρωτα, αλλά στην άγνή και πιστή φιλία.

Όμολογώ τώρα ότι ή άποκάλυψις αυτού του μυστικού της μεγάλης καλλιτέχνιδος, μ' άφησε κατάπληκτο! Δίχως άλλο, ή Γκρέτα Γκάρμπο ή είναι μια άκατανόητη ύπαρξις για μās τους άλλους, ή είναι άπλούστατα μια νευρασθενής.

— Δεν είμαι αυτή που είμαι, αυτή που νομίζετε ότι είμαι! μου είπε μια στιγμή με πικρό παράπονο. Ο κόσμος με σκλάβωσε μέσα σε μια μορφή, ή οποία δεν είναι όλόκληρος ο έαυτός μου. Κι' αυτή είναι ή δυστυχία μου. Μά κ' ή δυστυχία του κάθε ανθρώπου. Έσείς δεν είσατε ό,τι νομίζετε πως είσατε, αλλά ό,τι έγώ πιστεύω ότι είσατε. Δεν έχετε μιά μόνο προσωπικότητα. Είσατε, όπως ο κάθε άνθρωπος, πο-λύμορφος. Το ίδιο κι' έγώ. Δεν είμαι μόνο καλλιτέχνης, ή

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ένα θαυμάσιο σκίτσο της Γκρέτας Γκάρμπο.

ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ! ΛΙΛΛΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

να τους πή τί καὶ μὲς τὸν θασάνιζε. Ἐκεῖνος εἶχε τὸ μυστικὸ τοῦ θαθεῖα θαμμένο στὴν καρδιά του...

Σιγά-σιγά πέρασε καὶ ὁ χειμῶνας. Τὰ χιόνια ἔλυωσαν, τὰ ποτάμια ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν καὶ πάλι τὸ ἀτέλειωτο τραγουδι τοῦ καὶ τ' ὄνομα «Λιλλά» εἶχε χαθῇ ἀπ' ὅλα τὰ μερὰ ὅπου τὸ χάραξε ὁ Ἰθάρ. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν τὸν πείραζε. Γιατὶ τὸ ἀγαπημένο ὄνομα τὸ ἔλεγαν τώρα τὰ πουλιά πὺ κελαιδούσανε στὶς πράσινες φυλλωσιές τῶν δέντρων, τὸ γλυκὸ ἀεράκι πὺ φυσοῦσε ἀνάμεσα στὶς καλαμιές τῆς λίμνης.

Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Ὁλόκληρη ἡ φύσις γλυκοψιθύριζε τ' ὄνομα αὐτό...

Μιά φεγγαρόλουστη νύχτα, ὁ Ἰθάρ ξαναπῆγε καὶ καθῆκε στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, πὺ τοῦ θύμιζε τὴν περασμένη του εὐτυχία. Ξαφνικά, μέσα στὴν νυχτερινή σιγή, ἀκούστηκε τὸ τραγουδι ἑνὸς πουλιοῦ. Ὁ Ἰθάρ ἀνατρίχιασε. Τέντωσε τὸ αὐτί του... Ναι, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ πουλὶ καλοῦσε τὴν μικρὴ πριγκίπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Ἡ καλαμιές πὺ πλαισίωναν τὴν λίμνη ἄρχισαν κι' αὐτὲς νὰ ψιθυρίζουν ἕνα ὄνομα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Ὁ Ἰθάρ νόμιζε πὺς ἔβλεπε ὄνειρο. Ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦσαν ἐξωτερικὲς ἢ ἂν ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά του. Μὰ ὅταν πρόσεξε καλύτερα, βεβαιώθηκε ὅτι καὶ τὸ πουλὶ, καὶ τὸ ἀεράκι καὶ ἡ καλαμιές καλοῦσαν κείνη τὴν νύχτα τὴν πριγκίπισσα:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Καὶ τότε, ὁ Ἰθάρ εἶδε τὴν μικρὴ φίλη του νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἀσημένια ἐπιφάνεια τῆς λίμνης! Ναι, ἦταν ἡ Λιλλά, εὐθυμὴ καὶ γελαστή, ντυμένη χωριατοπούλα... Καὶ εἶχε ἀπλωμένα τὰ χεράκια τῆς πρὸς τὸν Ἰθάρ, σὰν νὰ τὸν καλοῦσε αὐτὴ κοντὰ τῆς...

— Λιλλά! ξανῶρες;... ψιθύρισε ὁ Ἰθάρ.

Σηκώθηκε ὀρθίος καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς πριγκίπισσας...

Τὸ νερὸ τῆς λίμνης ἔφτασε στὰ γόνατά του, στὴν μέση του, στὸ λαιμὸ του, χωρὶς ὁ Ἰθάρ νὰ καταλάβῃ τίποτα... Ναι, μερικὰ ἀκόμη θήματα καὶ θὰ θρискότανε κοντὰ στὴν πριγκίπισσα...

Πάνω ἀπὸ τὰ νερά τῆς λίμνης, πὺ τὰ λούζει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ — καὶ πὺ σκεπάζουν τώρα ἕνα μικρὸ πτώμα... — τὸ πουλὶ, τὸ ἀεράκι καὶ ἡ καλαμιές ἐξακολουθοῦν νὰ ψιθυρίζουν μὲ γλυκὸ παράπονο:

— Λιλλά! Λιλλά! Λιλλά!...

Πρίγκηψ ΜΠΟΓΙΝΤΑΡ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ

Ο ΑΓΓΕΛΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Το τρεῖς φορές καὶ πάλι τρεῖς. Κατάλαβα πὺς κάτι κακὸ μῆνυμα φέρνει τέτοια ὥρα μὲ τέτοιο καιρὸ. — Ἰ! το Θεὸ, μου λέει, φεύγα καὶ χάθηκες. Ὁ πατέρας μου σὲ ξέρει πὺς εἶσαι ἐδῶ καὶ θάρρη ἀπόψε μ' ἕνα χωροφύλακα νὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι. — Νὰ φύγω; πὺς νὰ φύγω, πὺς δὲν μποροῦσα νὰ σείσω τὸ ποδάρι. Αὐτὴ μ' ἐσήκωσε 'ς τὰ χέρια τῆς καὶ μ' ἔσυρε ὅσο μποροῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο πὺ ἤμουν. Γύρισε 'ς τὴ σπηλιά νὰ πάρῃ ὅ,τι ἔμειν' ἐκεῖ 'δικό μου γιὰ νὰ μὴν τῶθουν σημάδι, μὰ δὲν γύρισε πειὰ ἡ δύστυχη...

Καὶ ἐνῶ μοῦλεγε αὐτὰ μὲ τρεμουλιασμένη φωνὴ ὁ λαθωμένος ληστής, ἀνοίγει μὲ μιὰς ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Μίλτος. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὄψι του. Τὰ μάτια ἄγρια, τὰ μαλλιά σηκωμένα, τὰ γένεια του, τὰ χέρια του, τὰ ροῦχά του ματωμένα ἀπ' τὸ αἷμα τῆς κόρης του. Ἦτον τρελλὸς σωστὰ τέσσαρες μῆνες. Ὑστερα ἔγινε καλὰ, μὰ τοῦμεινε πάντα μιὰ μελαγχολία, ὡς πὺ πέθανε ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνους ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ θάρος πὺ θὰ εἶχα 'ς τὴ συνείδησί μου αἰώνια. Τὸ δικό μου θόλι εἶχε πάρῃ μόνον τὸ μανίκι τῆς κάπας. Ἡ Κατερίνα σκοτώθηκε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ πατέρα τῆς.

Δ'

Ὁ ἐνωμοτάρχης κενώσας ἐκ νέου τὸ ποτήριόν του ἦναψε καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ λύχνου τὸ ἐν τῇ φορᾷ τῆς διηγῆσεως σθεθεὲν σιγάρον. Ἐσίγησε καὶ ἐσιγῶμεν πάντες θαθέως συγ-

ΜΙΣΕΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ριστή.

Κ' οἱ δυὸ κυττάχτηκαν τότε ἐπὶ πολλὴ ὥρα κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὰ μάτια τοῦ γέρου.

Ἡ μικρούλα εἶχε ξαναρχίσει νὰ παίξῃ.

— Εἶχα ὀρκιστῇ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ ποτὲ, ψιθύρισε ὁ Ζάν-Λουί. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὸν ὄρκο μου ὡς τὸ τέλος. Πρὶν νὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἤθελα νὰ μάθω τί ἀπόγινες... Δὲν θὰ θυμώσης γι' αὐτό, Μισελίνα.

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς.

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε. Ἐχουμε τώρα κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος ἄσπρα μαλλιά καὶ ὁ καλὸς Θεὸς πὺ μᾶς βλέπει ἄς μᾶς κρίνῃ. Μοῦ χρωστοῦσες—ἐπρόσθεσε—τὴ σημερινὴ εὐτυχία, τὴν εὐτυχία νὰ σὲ ξαναῖδῶ καὶ νὰ σοῦ πῶ: Ζάν-Λουί, σ' ἀγαποῦσα...

— Μ' ἀγαποῦσες; φώναξε ὁ Ζάν-Λουί. Τότε γιατί;

Καὶ κούνησε θλιωτὰ τὸ κεφάλι του νοιώθοντας ὅλον τὸν πόνο τοῦ χαμένου ἔρωτά του νὰ ξαναγυρίσῃ μέσα στὴν καρδιά του.

Ἐκείνη κατάλαβε τὴ σκέψι του.

— Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τίποτε, τοῦ εἶπε. Ἐμεινες τίμιος ἄνθρωπος... Κι' αὐτὴ ἡ θυσία τῶν καρδιῶν μας μᾶς κάνει σ' αὐτὴν τὴ γλυκεῖα ὥρα περήφανους γιὰτὶ ἐκτελέσαμε τὸ καθήκον μας, αὐτὴ μᾶς κάνει νὰ μποροῦμε νὰ δίνουμε τὰ χεράκια μας χωρὶς νὰ κοκκινίζουμε. Κι' αὐτὴ τέλος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάνω αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησι, τὴν ὁποία σοῦ χρωστοῦσα, φτωχὲ φίλε, πὺ ὑπόφερες τόσο...

Καὶ, καθὼς ὁ Ζάν-Λουί ἀπόμεινε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ λήῃ λέξι, μαντεύοντας τὰ πάντα ἐκείνη τὴν ὕστατη ὥρα, ἡ Μισελίνα ἐπρόσθεσε μ' ἕνα γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ χαμόγελο:

— Τὸ ξέρω καλὰ πὺς δὲν εἶμαι πειὰ παρὰ μιὰ γρηᾷ ἄσκημη καὶ μαραμμένη. Μὰ θέλω νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ φορά μαζὺ σου τὸ καλύτερο καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο χᾶδι τῆς καρδιάς.

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὴν ἐγγονή τῆς, τῆς φώναξε:

— Μισελίνα!

Ἡ μικρούλα πλησίασε.

Τότε ἡ γιαγιά Μισελίνα τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ, ἀπλώνοντάς τὴν πρὸς τὸ γέρο, τοῦ εἶπε:

— Φίλησέ τὴν γιὰ μένα!

Καὶ σιγά-σιγά ψιθύρισε: Αὐτὸς ὁ μικρὸς ἄγγελος πληρῶνει τὸ πιὸ ἀγαπημένο χρέος τῆς γιαγιάς τῆς.

Ὁ Ζάν-Λουί πῆρε τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα σὰν νᾶθελε ν' ἀποτυπώσῃ τὴν εἰκόνα του στὴν καρδιά του. Τὸ φίλησε δυὸ φορές γλυκά, κι' ἔπειτα ἀφοῦ τὸ ἀπόθεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς γιαγιάς του, εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια:

— Ἀντίο!

Καὶ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πειὰ τὸ κεφάλι του, ἔφυγε...

ΦΕΡΝΑΝ ΜΠΕΣΣΙΕ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

Εἶμαι μόνον ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, εἶμαι καὶ μιὰ γυναῖκα πὺ θέλει νὰ ζήσῃ ὅλες τὶς ζωὲς πὺ νοιώθει μέσα τῆς. Μέσα μου νοιώθω νὰ στενάξῃ ἡ σύζυγος, ἡ μητέρα, ἡ ἐλεύθερη γυναῖκα. Μὰ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν προσωπικότητά πὺ μοῦ ἐπέβαλαν καὶ πὺ δὲν εἶνε ὀλωσδιόλου δική μου. Δὲν εἶμαι μόνον ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Εἶμαι καὶ μιὰ γυναῖκα. Καὶ σὰν τέτοια εἶμαι πολύμορφη!

Καθὼς βλέπετε, ἡ «Σφιγξ τοῦ Χόλλυγουντ» ἔχει θαθεῖα ἐπίγνωσι τῆς τραγωδίας τῆς. Κι' αὐτὸ τὴν ὀδηγεῖ μοιραία στὸ λυκόφως τῆς δόξας τῆς. Δὲν δοκιμάζει πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀνέκφραστη ἀηδία γιὰ ὅλα. Μόνον τῆς δολοφονεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ ἄλλη ζωὴ. Μὰ γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει, δυστυχῶς, παρὰ μόνον ὡς Γκρέτα Γκάρμπο κι' ἐτσι, σκοτώνοντας τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ μεγάλη καλλιτέχνης θὰ χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια μας, θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ γιὰ μᾶς, ἀδιάφορο ἂν αὐτὴ θὰ ζῇ μὲ μιὰ ἄλλη μορφή. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους θαυμαστάς τῆς.

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΚΕΝΝΕΤΥ

κεκινημένοι ἐκ τῆς φοβερᾶς ἱστορίας. Καὶ ἐν μέσω τῆς πενθίμου ἐκείνης σιγῆς ἠκούσθη αἴφνης ὡς τελευταία ἀντηχησὶς τῶν λόγων τοῦ ἐνωμοτάρχου πέραν ἀπὸ τῆς συστάδος τῶν πλατάνων ἡ γοερὰ τοῦ νυκτοκόρακος κραυγὴ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ